

Vụ bí ẩn Chú bồ câu hai ngón

Contents

Vụ bí ẩn Chú bồ câu hai ngón	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	6
3. Chương 03	10
4. Chương 04	12
5. Chương 05	16
6. Chương 06 (Hết)	20

Vụ bí ẩn Chú bồ câu hai ngón

Giới thiệu

Lời mở đầu của Alfred Hitchcock Xin chào! Tôi có ba cậu bạn trẻ thường có những cuộc phiêu lưu m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-bi-an-chu-bo-cau-hai-ngon>

1. Chương 01

Người đàn ông nháy mắt

- Mình đề nghị dừng lại ăn hamburger cho bữa tối đi. - Peter Crench nói với hai bạn đi cùng.

Đang là đầu kỳ nghỉ hè. Ba Thám Tử Trẻ, gồm Hannibal Jones, Bob Andy và Peter, đã bơi lội cả ngày ở bãi biển quen thuộc. Bây giờ ba bạn đang đi xe đạp trở về nhà trên con đường cao tốc chạy dọc theo biển về Rocky, một thành phố duyên hải ở miền nam Califurnie, cách Santa Monica. Bob đồng ý ngay, rồi tăng tốc để bắt kịp Peter.

Hannibal Jones, thám tử trưởng, đang xem xét lời đề nghị theo kiểu có phương pháp như thường lệ. Một mặt thì Hannibal đang nóng nực và mệt mỏi (Hannibal không thích nỗ lực thể chất lắm, mà thích vận động trí óc hơn), nên ý nghĩ dừng lại Quán Hải Mã cũ trên đỉnh đồi sắp tới là rất hấp dẫn.

Nhưng mặt khác, Hannibal lại hơi bị... nặng quá so với chiều cao. Hannibal từng nghe một hai bạn trong trường dùng từ mập để nói đến mình. Và Hannibal đã quyết định rằng trong mùa hè này sẽ giảm ít nhất hai ký trước khi tựu trường tháng chín tới.

Vừa đạp xe cật lực lên dốc đồi, Hannibal vừa xem xét kỹ hơn vấn đề ăn hamburger. Bây giờ là ba giờ chiều, sáu tiếng đã trôi qua từ lúc ăn sáng. Hannibal đã bơi lội, đã đạp xe vài cây số, đã đốt cháy một lượng kalori đáng kể và ngoài ra Hannibal đang đói bụng.

- Được rồi - Hannibal la lên - Ta hãy dừng ở Hải Mã.

Vào đầu giờ chiều này, quán ăn hầu như vắng người. Ba Thám Tử Trẻ ra ngồi ở một góc gần cửa sổ nhìn ra đường cao tốc. Peter ngả người ra cho thoải mái. Bob nghiên cứu tờ thực đơn.

Thám tử trưởng nhanh mắt quan sát vài người khác có mặt trong quán. Hannibal đang thực hiện công việc yêu thích nhất là suy luận những gì có thể suy luận về người ta, xét theo gương mặt, cách ăn mặc, cung cách của mọi người.

Có một người đàn ông đặc biệt thu hút sự quan tâm của Hannibal. Trông ông mảnh khảnh và khá thấp, khoảng một mét sáu. Ông mặc bộ plê màu sẫm, áo sơ mi cổ mở, và đi giày đen. Chân ông khá to so với chiều cao của biểu tượng đua đỉnh trên áo vét của ông, Hannibal đoán ông phải là một tay đua ngựa, hoặc một con bạc.

Người đàn ông ngồi ở quầy với tách cà phê trước mặt và liên tục xoay người trên ghế, lo lắng nhìn qua cửa sổ ra đường. Mỗi khi quay ra nhìn, ông với tay sang ghế bên cạnh, ôm chặt cái hộp vuông để đó, như thể để kiểm tra chắc hộp vẫn còn. Cái hộp được bọc bằng vải thưa, dán băng keo gọn gàng ở các góc.

Hannibal quay đầu một chút để thấy xe cộ chạy qua nhưng một khóe mắt vẫn theo dõi được người đàn ông nhỏ mặc plê sẫm.

Có nhiều chiếc timousine chạy nhanh qua, hầu như lạng lẹ. Người đàn ông không chú ý đến những chiếc xe này. Nhưng rồi Hannibal nghe tiếng một động cơ khác đến gần, kêu to hơn nghiêng rít hơn. Người đàn ông thấp nhảy xuống khỏi ghế, đứng trước cửa sổ với ánh mắt lảo liêng, chờ đợi. Một chiếc xe lán xuất hiện. Người đàn ông lại.

Có lẽ ông ấy đang chờ một chiếc xe hạng nặng, xe tải nhẹ hoặc xe tải, Hannibal suy luận, nhưng không phải xe lán.

Hầu bàn mang hamburger ra. Hannibal lấy phần nửa bánh mì phía trên, bỏ sang một bên. Nhờ vậy Hannibal sẽ giảm được lượng tiêu thụ tinh bột. Hannibal lại nhìn người đàn ông mặc áo plê sẫm màu. Hai cặp mắt gặp nhau trong chốc lát.

Rồi một điều kỳ lạ xảy ra. Người đàn ông nháy mắt với Hannibal. Hannibal tự nhiên mỉm cười đáp lại.

Dường như người đàn ông xem đó như một lời mời. Ông ôm cái hộp vuông bước đến gần bàn Ba Thám Tử Trẻ đang ngồi.

- Các cậu mới đi bơi về à?

Câu hỏi chỉ có ý thân thiện, nhưng cách hỏi của người đàn ông như mang một ý nghĩa bí mật đặc biệt nào đó. Bởi vì khi vừa nói hết câu, người đàn ông lại nháy mắt nữa.

- Dạ - Peter vừa trả lời vừa mỉm cười với cái miệng đang nhai hamburger - Ở bãi biển Wills.

- Bãi biển Wills hả? - Người đàn ông hỏi lại - Hèn gì các cậu đói bụng dữ.

Lại nháy mắt.

Lời nhận xét không có gì là vui hết, nhưng Ba Thám Tử Trẻ không kiềm được tiếng cười. Cho dù người đàn ông có nói gì đi nữa, cái nháy mắt ở cuối câu sẽ có tác dụng như điểm nút của câu chuyện đùa.

Người đàn ông cũng mỉm cười lại.

- Tôi ngồi cùng bàn được không? - Ông hỏi.

Lại nháy mắt.

Hannibal dịch ra sát bên cửa sổ, người đàn ông ngồi xuống cạnh Hannibal, bỏ cái hộp xuống dưới đất, ngay cạnh mình.

- Tên tôi là Stan. - Ông nói rồi nháy mắt thêm một lần đầy gợi ý.

Ba thám tử tự giới thiệu: “Babal”, “Bob”, “Peter”.

- Rất hân hạnh.

Hannibal không thấy được người đàn ông có nháy mắt khi nói điều này không, Stan đã nhảy bật khỏi ghế và đang lo lắng nhìn đường cao tốc trong khi tiếng một xe hạng nặng đang tiến gần. Một chiếc xe tải dầu chạy ngang qua. Stan lại ngồi trở xuống.

- Stan. Tên gọi tắt cho Stanley - Ông nói tiếp sau một hồi - Nhưng mọi người thường gọi tôi là Blinky (nháy mắt). Chắc là các cậu cũng hiểu tại sao.

Mặc dù ông lại nháy mắt khi nói hết câu này, nhưng lần này không thám tử nào thấy buồn cười nữa. Ba thám tử đã hiểu ra rằng mắt phải nháy liên tục của Stan là vô tình Stan không hề có hàm ý gì khi nháy mắt. Chỉ là do Stan không thể không nháy mắt được. Đó là một cái tật.

Bob thành thật cảm thấy thông cảm với ông. Cả Ba Thám Tử Trẻ càng cảm thấy có cảm tình với ông hơn nữa khi ông gọi hầu bàn rồi đưa tờ mười đô la.

- Tôi bao. - Ông nói với hầu bàn.

- Tôi trả hết châu này. Được nhé?

Cô hầu bàn chống tay lên hai hông, rồi mắng ông ấy. Có lẽ cô quá chán nản đám khách hàng hay chộc ghẹo cô. Rồi cô lắc đầu, lấy tiền trở về quầy.

Ba thám tử cảm ơn Blinky đã tử tế như thế. Suốt vài phút không có tiếng xe tải chạy đến và mọi người thoải mái Hannibal đã ăn xong hamburger và rất hài lòng về mình vì đã bỏ lại không ăn một nửa bánh mì. Cậu cảm thấy như đã chứng tỏ được một cái gì đó với mọi người.

- Chú có thích cuộc sống ở Santa Monica không ạ? - Hannibal hỏi Blinky.

Blinky đột ngột thẳng người trên ghế. Tay ông thò xuống chụp cái hộp bên cạnh. Trong vài giây, mí mắt phải của ông mở ra đóng lại như màn chắn máy ảnh.

- Làm sao cậu lại biết tôi sống ở đó? - Ông hỏi với giọng khàn.

Hannibal không hề có ý làm cho người đàn ông ngạc nhiên. Cậu mỉm cười trấn an.

- Chỉ là một trò chơi cháu hay chơi - Hannibal giải thích - Lúc tụi cháu đến, chỉ có ba chiếc xe trong bãi đậu xe. Một chiếc có con gấu bông nằm ở ghế trước, nên cháu nghĩ chắc là của người phụ nữ đằng kia, đi cùng với bé gái. Chiếc xe thứ nhì có cột tám ván lướt sóng trên nóc.

Thám tử trưởng chỉ một chàng trai thân hình khỏe mạnh với mái tóc cháy nắng đang nhâm nhi ly Coca ở quầy :

- Chỉ có ông kia là trông giống người hay đi lướt sóng trên ván nhất - Hannibal nhấn mạnh - Chiếc xe thứ ba có bảng số Santa Monica, nên cháu đoán chắc là xe của chú.

Blinky im lặng nhìn chằm chằm thám tử trưởng một hồi.

- Hiểu rồi - Ông nói - Một trò chơi. Giống như đang chơi trò thám tử vậy.

- Dạ, thật ra không phải là chơi.

Hannibal không hề cảm thấy xúc phạm, mà chỉ muốn làm rõ cả ba thật sự là ai.

- Tụi cháu là thám tử. Tụi cháu là Ba Thám Tử Trẻ.

Hannibal rút một tấm danh thiếp từ trong túi ra, đưa cho Blinky. Thám tử trưởng đã tự tay in bằng cái máy in mà chú Titus đã mua như một món đồ phết phẩy về kho bãi đồ linh tinh. Trên danh thiếp có đề:

BA THÁM TỬ TRỂ

Điều tra các loại

? ? ?

Thám tử trưởng: HANNIBAL JONES

Thám tử phó: PETER CRENTCH

Lưu trữ và nghiên cứu: BOB ANDY

Dưới cùng là số điện thoại riêng của bộ tham mưu trong kho bãi đồ linh tinh.

Blinky đọc thật kỹ tấm danh thiếp.

- Dấu chấm hỏi là để làm gì vậy? - Ông hỏi.

Tượng trưng cho những vụ bí ẩn không giải được, những câu hỏi chưa trả lời được. - Hannibal trả lời.

- Giống như logo riêng của tụi cháu vậy. - Bob giải thích Blinky gật đầu, nháy mắt rồi cất tấm card vào túi áo.

- Các cậu có nhiều... - Ông bắt đầu nói.

Ông không bao giờ nói hết câu. Hannibal không bao giờ biết được ông định nói “nhiều bí ẩn” hay “nhiều câu đố” hay “nhiều khách hàng”. Blinky lại đứng dậy, nhìn ra cửa sổ. Hannibal nghe thấy động cơ vang lên rất xa. Thám tử trưởng nhìn thấy chiếc xe tải nhẹ xanh lục đang đi lên đồi về hướng quán ăn, rồi chạy rầm rầm ngang qua. Người lái trông giống người Nhật.

Hannibal quay lại nhìn Blinky Nhưng ông không còn đó nữa. Ông đã đi nửa đường ra cửa. Rồi ông bước qua cửa, chạy về hướng bãi đậu xe.

Peter là đứa đầu tiên phản ứng. Giống như một vận động viên, Peter có phản xạ nhanh hơn Bob và Hannibal. Peter chụp lấy cái hộp từ dưới đất, chạy theo Blinky.

- Chú ơi, chờ đã - Peter la lên - Chú quên...

Nhưng đã quá trễ để bắt kịp ông. Khi Peter chạy băng qua bãi đậu xe, chiếc xe đen của Blinky đang lao ra đường cao tốc, tăng tốc theo chiếc xe tải nhẹ xanh lục.

Peter đi trở vào quán ăn, bỏ cái hộp vuông xuống bàn của ba thám tử.

Ba Thám Tử Trẻ im lặng ngồi nhìn cái hộp.

Hannibal đang véo véo cái môi dưới, theo kiểu hay làm mỗi khi đang suy nghĩ dữ dội. Hannibal nói rằng làm như thế giúp cậu tập trung tốt hơn.

Bob đầu tiên lên tiếng.

- Tốt hơn hết là gửi cái hộp lại cho cô hầu bàn - Bob nói - Thế nào Blinky cũng sẽ quay lại tìm.

Peter đồng tình với lời đề nghị có lý này, nhưng thám tử trưởng vẫn tiếp tục véo véo cái môi. Chính Blinky và thái độ lảng xảng lên của ông khi nhìn thấy xe tải nhẹ xanh lục đã đánh thức sự tò mò của Hannibal. Đầu óc hay thắc mắc bẩm sinh của Hannibal không thể chịu nổi khi bỏ một vụ bí ẩn chưa làm rõ. Thám tử trưởng tin chắc rằng trước mắt Ba Thám Tử Trẻ là một vụ bí ẩn sẽ rất hấp dẫn.

- Mình đề nghị mang cái hộp về bộ tham mưu - Thám tử trưởng nói - Và giữ cái hộp cho đến khi nào Blinky liên hệ với ta. Blinky đã có danh thiếp với số điện thoại của ta và...

Hannibal thấy rõ Peter định bắt bẻ. Thám tử phó không quá đỗi say mê phiêu lưu giống như Hannibal.

- Dù sao, - Hannibal nhanh miệng nói tiếp - Blinky đâu có để lại cái hộp cho cô hầu bàn, đúng không? Ông ấy để lại hộp cho ta. Thậm chí có thể nói rằng ông ấy đã giao cái hộp cho ta...

- Cũng có thể nói ông ấy quá vội nên đã bỏ quên cái hộp lại. - Peter xen vào.

Nhưng Peter thừa biết rằng lời đề nghị của Hannibal sẽ được chấp nhận. Hannibal là thủ lĩnh đương nhiên của bộ ba. Chính vì thế mà Hannibal làm thám tử trưởng.

Nửa tiếng sau, ba thám tử trở về đến bộ tham mưu tại Thiên Đường Đồ Cổ của ông bà Jones.

Bộ tham mưu là một chiếc xe lán dài tám mét mà chú của Hannibal, chú Titus đã mua cách đây rất lâu và không bao giờ bán lại được. Ba thám tử đã dần dần chất những núi đồ phế thải quanh xe lán cho đến khi xe lán hoàn toàn khuất mắt mọi người trong kho bãi đồ linh tinh. Ba thám tử có những lối bí mật để vào xe lán.

Bên trong là văn phòng có bàn viết, tủ hồ sơ cũ và máy điện thoại. Ba thám tử tự thanh toán thuê bao điện thoại bằng tiền tiết kiệm được khi làm những việc vặt cho chú thím của Hannibal trong kho bãi đồ linh tinh.

Peter đã chở cái hộp trên yên sau xe đạp và đang bỏ nó lên bàn viết.

- Hay nhỉ - Peter nói - Một cái hộp bí ẩn không phải của bọn mình. Bây giờ cậu định làm gì? Mở hộp ra à?

Hannibal ngồi xuống cái ghế xoay phía sau bàn, luyên tiết lắc đầu :

- Mình nghĩ ta không hề có quyền mở hộp ra - Thám tử trưởng nói - E rằng ta đành phải...

Hannibal đột ngột ngừng nói, cúi xuống kê tai vào lớp vải thưa bọc quanh hộp.

Bây giờ cả ba có thể nghe rất rõ. Một tiếng sột soạt rất khẽ. Có một cái gì đó sống đang động đậy dưới lớp vải thưa.

- Vậy bây giờ bọn mình không còn cách nào khác, - Peter nói - đành phải mở hộp ra thôi.

Từ khi còn nhỏ xíu. Peter đã luôn rất thương yêu thú vật. Peter có thói quen dẫn về nhà mọi con chó con mèo đi lạc và thậm chí có lần là một con ngựa đi lang thang trên xa lộ, cho đến khi mẹ của Peter đã ra lệnh chấm dứt mọi thứ Peter không thể nào chịu nổi khi nghĩ rằng có một con vật bị nhốt trong hộp Peter bước đến, gỡ băng keo ở các góc hộp ra. Peter kéo tấm vải thưa, bỏ sang một bên. Dưới đó là một cái lồng sắt vuông. Trong lồng có một con bồ câu.

Một chú bồ câu rất đẹp, lông bóng mượt, với cái đuôi xòe như quạt. Bộ lông xám đậm bóng sáng đến nỗi như có ánh xanh xanh lấp lánh.

Rồi Hannibal phát hiện một cái gì đó về con bồ câu. Nó bị mất một ngón chân. Con bồ câu có ba ngón chân ở chân bên phải, nhưng chân trái chỉ có hai ngón.

- Không thể để nó trong một cái lồng nhỏ như thế - Peter cương quyết nói - Nếu giữ nó để nuôi, vì mình đoán là sẽ như thế, thì bọn mình nên tìm một cái lồng to hơn, rộng rãi.

Hannibal gật đầu.

- Chỉ cần ít lưới thép, đinh và búa. - Hannibal nói.

Vài phút sau, Ba Thám Tử Trẻ đã tìm được những thứ cần thiết trong kho bãi đồ linh tinh. Hannibal, vốn rất khéo tay, tất bật ngoài xưởng. Chẳng bao lâu Hannibal đóng xong một cái lồng rộng rãi, tiện nghi cho con bồ câu.

Peter mang con bồ câu ra khỏi bộ tham mưu trong khi Hannibal đi tìm bao hạt bắp mì thím Mathilda cất để cho đám vịt ngoài công viên ăn. Bob chuẩn bị một cái tô nước.

- Vào đi. - Peter vừa nói vừa nhẹ nhàng chuyển con bồ câu từ cái lồng nhỏ xíu sang nhà mới.

Chứ bồ câu có vẻ vui vẻ hơn trong đó. Nó mổ hạt bắp, nhúng mỏ vào nước, rồi sau khi xòe cánh vài lần, chú bồ câu chọn được một góc chuồng, nhét cái đầu xuống cánh. Dường như chú coi như hôm nay như vậy là xong một ngày.

Cũng đã đến lúc hết một ngày đối với Ba Thám Tử Trẻ. Ba bạn bỏ chú bồ câu lại trong xưởng, trong một góc kín. Bob và Peter lấy xe đạp về nhà, còn Hannibal thì băng qua đường vào ngôi nhà nhỏ nơi Hannibal ở với chú thím. Chú thím đã nhận Hannibal về nuôi từ khi Hannibal mồ côi.

Sáng hôm sau, Hannibal dậy rất sớm. Cậu thay quần áo, đi ra kho bãi đồ linh tinh.

Cái lồng mới vẫn còn trong xưởng của Hannibal, đúng chỗ cũ. Khi bước đến gần, Hannibal thấy chú bồ câu xám xinh đẹp nhảy nhẩy vui vẻ và mổ bấp.

Hannibal quỳ xuống, áp mặt vào lưới sắt.

- Mi từ đâu đến vậy? - Hannibal thắc mắc lớn tiếng - Blinky làm gì với mi trong cái hộp? Tại sao Blinky có vẻ lo lắng như thế?

Rõ ràng có một điều bí ẩn nào đó về con bồ câu, Hannibal quyết định.

Nhưng rồi Hannibal nhận thấy rằng con bồ câu còn bí ẩn hơn là mình nghĩ nữa.

Chú bồ câu mà Hannibal đang nhìn có đủ ba ngón ở cả hai chân.

2. Chương 02

Người thích tiếng chim hót

- Nó là giống Racing Homer Bì - Bob nói - Cả hai con đều thuộc giống đó.

Hannibal đã gọi điện thoại cho Bob và Peter ngay khi phát hiện ra con bồ câu mới, nhưng đến sau giờ ăn trưa cả ba mới rảnh để gặp nhau tại bộ tham mưu.

Bob Andy đã ở suốt buổi sáng ở thư viện, nơi Bob làm việc bán thời gian, và đã mang đến một quyển sách có minh họa về bồ câu. Bob chỉ cho Hannibal và Peter xem hình màu chụp con bồ câu Racing Homer Bì trong sách.

Hannibal xem xét hình thật kỹ, so sánh hình chụp với con bồ câu ba ngón đang đứng ngay trước mặt.

- Bob nói đúng - Thám tử trưởng nói - Hai con bồ câu giống y nhau, ngoại trừ ngón chân bị thiếu ở con bồ câu đầu tiên. Và cả hai đều thuộc giống Racing Homer.

Hannibal trả quyển sách về cho Bob Andy Peter thò đầu ngón tay qua song sắt, khều nhẹ lông cánh con bồ câu. Nó có vẻ rất thích thú. Chú bồ câu nhìn Peter với ánh mắt vui mừng hy vọng.

- Chúng rất thường bị như thế - Peter nói - Các cậu có để ý không? Có rất nhiều bồ câu hoang trên bãi biển đều bị thiếu mất ngón chân.

Thám tử trưởng lơ là gật đầu. Thật ra, cho đến ngày hôm nay, Hannibal chưa hề để ý nhiều đến bồ câu, nhưng Hannibal không muốn thừa nhận điều này với Bob và Peter.

- Chúng bị mắc kẹt chân vào lưới sắt - Hannibal phán - hoặc bị những tai nạn do con người làm ra.

Thám tử trưởng liếc nhìn Bob đang say mê chúm đầu vào quyển sách về bồ câu.

- Sách nói gì về giống bồ câu Racing Homer Bì? - Hannibal hỏi.

- Giống bồ câu này vô địch về bay nhanh. Chúng được nuôi chính vì đặc điểm này. Những người nuôi và cho bồ câu bay, cũng giống như người chuyên nuôi ngựa, có thể nhận ra một con giống Racing Homer Bì trong một bầy hàng trăm con khác.

Bob im lặng đọc suốt một phút, rồi nhìn lên, đẩy cặp kính trên mũi.

- Thật khó tin, - Bob nói - người ta thường mang bồ câu đi xa chỗ ở bằng xe tải, nhất trong giỏ mây hoặc trong lồng chim phủ kín vải có khi đi xa khoảng năm sáu trăm dặm. Rồi thả bồ câu ra, tất cả bồ câu đều phóng nhanh trở về nhà. Các bồ câu vô địch bay được sáu chục dặm một giờ. Không có con nào đi lạc bao giờ. Dường như tất cả đều biết ngay đường trở về nhà, bất chấp chúng được mang đi đâu bất chấp chúng từ đâu đến.

Bob lại nhìn xuống quyển sách.

- Đây là môn thể thao quốc gia ở Bỉ. Có lần, có một con bồ câu giống Racing Homer Bỉ được cho vào giỏ, đưa xuống hầm tàu tối thui, chở đi Đông Dương. Nó đã bay trở về Bỉ, vượt trên bảy ngàn dặm trong vòng hai mươi hai ngày. Bay qua những vùng đất hoàn toàn xa lạ đối với nó.

- Cho mình xem thử. - Peter với tới lấy quyển sách rồi im lặng đọc một hồi.

- Ê thật khó tin. - Peter nói - Bồ câu có thể đưa thư. Chuyện này có từ thời xưa. Hoàng đế Cesar từng sử dụng bồ câu đưa thư trong công cuộc xâm chiếm xứ Gaule. Quân đội Mỹ cũng đã dùng bồ câu đưa thư trong suốt mấy năm. Gần đây nhất là trong cuộc chiến tranh Triều Tiên. Và xưa kia còn có dịch vụ bưu điện bồ câu đưa thư giữa Los Angeles và đảo Catalina. Babal, cậu biết tất cả những điều này chứ?

Thám tử trưởng không trả lời, mà đang bận véo véo cái môi dưới.

- Vấn đề là.. bằng cách nào? - Hannibal nói sau một hồi - Bằng cách nào? Và để làm gì?

- Sách nói rằng thật ra không ai biết làm thế nào bồ câu định vị được nhà mình - Bob trả lời rồi lấy lại quyển sách từ tay Peter - Trường đại học Cornell đã nghiên cứu toàn bộ đề tài này và kết quả là họ chỉ có thể giả thiết rằng điều này có mối liên quan nào đó đến khí áp. Bồ câu rất nhạy đối với khí áp cũng như đối với âm thanh. Nhưng nghe này, đây là ý kiến của một vị giáo sư nhé: “Cách thức duy nhất để hiểu được bản năng quay về nhà của bồ câu là chính ta là bồ câu, cảm xúc giống như bồ câu, suy nghĩ giống như bồ câu”.

Bob nhìn chú bồ câu có bộ lông bóng mượt trong cái lồng nhỏ, như để cố gắng hiểu người ta có cảm giác thế nào khi là bồ câu.

Hannibal lắc đầu.

- Ý mình không phải hỏi là bằng cách nào hay để làm gì mà bồ câu lại tìm về nhà - Hannibal nói - Mình thắc mắc không hiểu làm thế nào chú bồ câu đặc biệt này lại lọt vào cái lồng mà ta đã chế tạo cho con bồ câu hai ngón của Blinky. Trong đêm ai đã tráo hai chú bồ câu. Làm sao người ta biết được con bồ câu hai ngón đang ở chỗ này? Và họ làm như thế để làm gì?

- Chịu thua - Peter vừa trả lời vừa vuốt nhẹ con bồ câu Racing Homer Bỉ khiến nó kêu gừ gừ như một chú mèo - Bọn mình đặt tên cho nó đi, gọi nó là Cesar nhé.

- Khả năng thứ nhất - Thám tử trưởng vừa suy nghĩ vừa nói lớn tiếng như thường hay làm khi khó hiểu về một điều gì đó - Chính Blinky đã tráo mấy con bồ câu. Blinky có danh thiếp của ta mà... và lại chúng ta rất nổi danh ở Rocky. Chỉ cần hỏi nhà Hannibal Jones bất kỳ ai cũng sẽ biết.

- Ủ hầu như bất kỳ ai. - Peter đồng tình...

- Khả năng thứ nhì - Hannibal nói tiếp - Kẻ chạy chiếc xe tải nhẹ xanh lá mà Blinky theo dõi. Có thể hắn tấp vào lề và đậu đầu đó rồi nhìn thấy Peter chạy xe đạp ngang qua với cái hộp kia. Có thể hắn đã theo ta đến đây. Mặc dù mình phải thừa nhận rằng nếu hắn có làm thế, thì mình không hề để ý thấy hắn.

Hannibal rầu rĩ nhìn chú bồ câu Cesar đang kêu gừ gừ, như thể để đổ tội vì con bồ câu mà Hannibal đã thiếu quan sát. Rồi gương mặt Hannibal lại sáng lên.

- Blinky và kẻ đi chiếc xe tải nhẹ màu xanh lá - Thám tử trưởng nói - Ta đã biết gì về hai người này nào? Ta không biết họ của Blinky, địa chỉ của Blinky. Ta chỉ biết ông ấy sống ở Santa Monica. Blinky đã chạy ra khỏi chỗ bãi đậu xe nhanh đến nỗi mình chỉ kịp nhìn thấy mấy chữ cái trên bảng số xe ông ấy: MOK. Còn bảng số chiếc xe tải nhẹ xanh lá thì quá đơ bản dính bùn đến nỗi mình hầu như không đọc thấy được gì cả. Đường như ta đã bị dẫn vào ngõ cụt: ngoại trừ một điều.

- Điều gì vậy? - Peter hỏi vì thừa biết mình không thể nào theo kịp tốc độ lý luận của Hannibal.

- Bồ câu. Không phải là giống bồ câu tầm thường, mà là loại bồ câu đưa thư, được nuôi dạy rất kỹ. Giống như ngựa giống vậy, như Bob vừa mới nói. Những người nuôi bồ câu thường quen biết với nhau hết. Hắn phải có câu lạc bộ hay hội có thể cho ta biết những người này là ai...

Hannibal đang với lấy quyển danh bạ điện thoại, lật ra phần quảng cáo chuyên mục.

- Và nếu ta liên lạc được với một nhà chuyên nuôi hay chuyên dạy bồ câu, thì có thể ông ấy sẽ nhận ra con bồ câu này...

- Cesar - Peter ngắt lời - nó tên là Cesar.

- ...và cho ta biết nó là của ai. - Hannibal đang lật nhanh các trang vàng.

- Vần B bồ câu, - Hannibal lầm bầm - vần H hội. Vần C câu lạc bộ. Vần A Audubon. Hừm...

Thám tử trưởng im lặng suốt một hồi, mắt dán vào từng trang.

- Ồ... - Hannibal nói chậm với giọng thất vọng - còn mỗi phần cửa hàng bán thú nuôi.

- Hoặc cô Melody. - Bob gợi ý.

- Cô Melody là ai? - Hannibal ngược mắt khỏi quyển danh bạ hỏi.

- Là một người thỉnh thoảng ghé thư viện. Cô ấy chỉ mượn sách về loài chim... Cô ấy say mê chim chóc. Mình có nói chuyện với cô ấy một lần và cô ấy nói với mình rằng cô ấy là chủ tịch một hội tên là Các Bạn Lông Vũ Của Ta.

Hannibal khép quyển danh bạ lại, đặt trở về kệ.

- May quá - Thám tử trưởng nói - Nếu gần đây có một chuyên gia về bồ câu, thì có thể cô ấy biết. Cậu có biết nhà cô ấy ở đâu không?

- Không - Bob trả lời rồi tháo kính ra lau - Hẳn cô ấy phải ở Rocky, nếu không thì làm sao làm thẻ thư viện được. Họ tên đầy đủ của cô ấy là Maureen Melody. Mình còn nhớ tên trên thẻ cô ấy.

Hannibal nhanh chóng tìm ra Maureen Melody trong quyển danh bạ điện thoại thành phố Rocky. Cô Melody sống ở đường Alto, cách đây khoảng hai dặm.

- Mình đề nghị đi xe đạp đến đó - Peter nói - Nhưng Cesar sẽ ra sao trong khi bọn mình đi?

Hannibal không hiểu tại sao không thể bỏ con bồ câu lại trong lồng trên bàn. Nhưng Peter vẫn nài nỉ rằng nếu bỏ Cesar lại một mình, thì phải cho nó ra cái lồng to hơn ngoài sân.

Hannibal lắc đầu khi nghe lời đề nghị này.

- Ngoài kia thì nó sẽ dễ bị ăn trộm mất - Thám tử trưởng nói - Cậu có thấy chuyện gì xảy ra đêm hôm qua không? Thậm chí có khi bọn mình quay về sẽ thấy Cesar bị tráo thành một chú bồ câu bốn ngón, Bob nói thêm.

Cuối Cùng Ba Thám Tử Trẻ thống nhất mang Cesar theo cùng. Peter mở cửa chính để ra khỏi xe lán. Peter bỏ ra, cái lồng bồ câu ôm sát vào ngực. Bob đi theo.

Hannibal cũng định bước xuống đường hầm thì dừng lại chau mày. Thám tử trưởng trở ra bàn viết bật máy trả lời tự động gắn ở máy điện thoại. Rồi Hannibal mới chui qua cửa sập, đóng lại phía sau lưng mình.

Đường Alto nằm ở hướng đông Rocky. Đó là một khu dân cư gồm những ngôi nhà rộng lớn nằm cách xa mặt đường, có bãi cỏ, cây cối và vườn tược xung quanh.

Ba Thám Tử Trẻ dừng trước hai cánh cổng bằng sắt rèn cao kín. Có bảng hiệu đề "Tổ Melody", bằng chữ sắt uốn éo.

Có hệ thống điện thoại an toàn nội bộ gắn trên một cột đá ở cổng. Hannibal ấn nút, rồi kê tai vào hộp nghe phía trên.

Thật ra Hannibal cũng không hy vọng sẽ nghe thấy gì. Từ khi đến cách Tổ Melody được dưới một phần tư dặm, ba thám tử hẳn như không nghe được tiếng nhau, cho dù có la hét cũng không nghe.

Cũng y như đang ở trong một cửa hàng bán thiết bị stereo, Hannibal nghĩ bụng khi mọi chiếc radio mọi chiếc máy cassette đều vặn hết volume. Chỉ có điều là không phải nhạc mà cũng không phải tiếng người. Mà những tiếng huýt, tiếng rít, tiếng quạ hòa âm với nhau một cách kỳ quặc.

Hannibal ấn nút một lần nữa. Hannibal không nghe được tiếng nào từ hộp loa, nhưng một tiếng rít như kêu ngạo vang lên.

Thám tử trưởng bước lùi, nhìn lên cây cao phía sau cổng. Con vệt màu vàng đỏ đậu giữa cành cây lại chế cời Hannibal một lần nữa bằng tiếng kêu ra lên.

- Chim - Peter la lên - Chỗ này đây...

Phần hết câu của Peter bị át bởi một tràng những tiếng thật điếc tai.

- Chim chóc các loại. - Hannibal nói hết câu thay cho Peter.

Bây giờ thì Hannibal nhìn thấy được chim, ít nhất thì cũng vài con. Sáo đá, sẻ, hoàng yến, chiến chiến, quạ, điều hâu, và thậm chí cả đại bàng nữa, sà xuống, lao đi, vỗ cánh hoặc đậu trên cành cây.

Hannibal không quan tâm đến điện thoại nội bộ nữa. Thám tử trưởng đã để ý rằng, mặc dù cổng có cài then, nhưng không có ổ khóa trên then chốt. Hannibal thò tay vào giữa các thanh sắt, kéo then chốt ra. Hannibal dắt xe đạp đi qua cổng. Bob và Peter đi theo, Bob dừng lại để cài then cửa trở lại như cũ.

- Bây giờ thì làm gì? - Peter hét lên kê miệng sát tai Hannibal.

Hannibal chỉ lối đi lượn khúc giữa cây. Vẫn dắt xe đạp và mang theo Cesar trong lồng, Ba Thám Tử Trẻ tiến tới.

Tiếng ồn vẫn không giảm khi ba thám tử đi tiếp. Bob phải cố gắng rất nhiều để không thả tay khỏi ghi-đông xe để che tai.

Hannibal đang đi đầu đột nhiên dừng lại. Cách khoảng một trăm mét trước mặt Hannibal, một ngôi nhà rộng lớn xây kiểu Tây Ban Nha. Nhưng Hannibal dừng lại không phải vì nhìn thấy ngôi nhà.

Ngoài những tiếng huýt, tiếng rít, tiếng quạt thám tử trưởng đã nghe thấy một âm thanh khác. Đó là giọng phụ nữ. Giọng soprano rít lên cao thê, nhưng thánh thót dễ chịu. Người phụ nữ đang hát.

- Trên lối đi nhà tôi có ba cậu bé, không hiểu ba cậu bé đang cần gì. - Bà hát.

Bob nhận ra giai điệu của “Bài ca Chiến đấu Cộng hòa”.

- Ba cậu bé có thể đến gần hơn, nhưng không được hại bầy chim chóc nhà tôi. - Giọng nói tiếp tục vang lên theo cùng âm điệu.

Ba Thám Tử Trẻ đi tiếp.

Bây giờ Hannibal thấy rõ người phụ nữ. Bà đang đứng trên bãi cỏ giữa ngôi nhà và cây cối. Bà rất cao lớn, oai nghiêm như một pho tượng. Bà mặc một bộ váy mùa hè dài phủ kín người và đội mũ rơm mềm có dây nơ.

Một con két đậu trên vai bà, còn vai kia là điều hâu, Một con hoàng yến đang ngồi thoải mái trên vành nón bà.

- Nếu muốn trình bày sự việc, thì hãy hát to lên, - Bà ngân nga lên - nếu không tôi sẽ không nghe được.

Hannibal Jones từng là diễn viên nhí, mặc dù đây không phải là một chuyện mà Hannibal thích nhớ đến, bởi vì tên đóng phim của Hannibal chính là Bé Mập Thù Lù. Nhưng Hannibal chưa bao giờ tham gia phim ca nhạc hay dàn đồng ca ở trường. Hannibal chưa bao giờ nghĩ mình có thể ca.

Nhưng Hannibal hiểu ý người phụ nữ. Giữa tiếng líu lo tiếng quạ kêu, tiếng huýt sáo, âm thanh duy nhất của người mà có thể lọt vào tai bà là tiếng hát.

- Tụi cháu đang tìm chủ nhà, là cô Maureen Melody. - Thám tử trưởng hát.

- Tôi là người các cậu tìm. Chính tôi là Maureen Melody đây. - Bà hát đáp lại.

Lại đến lượt Hannibal. Thám tử trưởng tăng hắng.

- Tụi cháu xin lỗi vì đã đột nhập vào nơi này, nhưng tụi cháu xin được nói chuyện với cô.

Thật khó tìm lời cho khớp với giai điệu “Bài ca Chiến đấu Cộng hòa”, nhưng Hannibal cố gắng hết sức mình.

- Tụi cháu có nghe nói rằng...

Hannibal ngưng hát. Rõ ràng Maureen Melody không còn nghe Hannibal nữa. Bà đang mỉm cười, một nụ cười sung sướng. Bà nhảy nhót về hướng Peter.

- Vinh quang, vinh quang, alleluia. Vinh quang, vinh quang, alleluia. - Bà hát khê ngâm nga.

Bà cầm lấy cái lồng với chú bồ câu Cesar từ giỏ xe của Peter, ôm vào lòng mình.

- Vinh quang, Vinh quang, alleluta. Tôi sẽ thưởng các cậu ngay bây giờ!

3. Chương 03

Tiếng kêu cứu

Parker Frisbee - Hannibal lặp lại khi ba thám tử đã trở ra xa lộ yên tĩnh - Đó là tên của hiệu trang sức trên Main Street.

Hannibal đạp lên phần cở, rồi xuống xe. Bob và Peter đi theo.

- Các cậu có biết mình nghĩ gì không? - Peter nói - Mình nghĩ bà Maureen Melody nói đúng. Nên thả Cesar ra khỏi lồng. Nó sẽ bay về nhà và quên đi tất cả.

Đây đúng là điều mà Hannibal lo ngại Peter có thể suy nghĩ. Xét theo cách nhìn của Cesar thì có lẽ Peter nói đúng. Nếu mở lồng ra, Cesar có thể bay đi tìm lại bầy chim ruột thịt của nó.

Nhưng xét theo cách nhìn của Ba Thám Tử Trẻ, thì thả cho Cesar bay đi mất là điều tồi tệ nhất mà ba thám tử có thể làm. Đối với Hannibal, Cesar không chỉ là một chú chim bồ câu, mà còn là một manh mối, manh mối duy nhất của ba thám tử về vụ bí ẩn kỳ quặc rất hấp dẫn này.

Hannibal nhớ đến máy trả lời điện thoại tự động ở bộ tham mưu. Nếu chính kẻ chạy chiếc xe tải nhẹ xanh lục đã hoán đổi hai chú chim bồ câu đêm hôm qua, thì sớm muộn gì Blinky cũng sẽ gọi. Blinky sẽ đòi lại chú chim bồ câu đưa thư hai ngón. Hannibal muốn có mặt khi Blinky đến nhận con bồ câu. Thám tử trưởng muốn quan sát nét mặt của Blinky khi ông thấy ba ngón chân trên chân trái của chim bồ câu.

Hannibal muốn xem Blinky có nhận ra Cesar hay không.

- Mình đề nghị ta ghé qua gặp Parker Frisbee - Thám tử trưởng nói - Dù gì cũng trên đường trở về nhà.

Hannibal nhìn Bob, hy vọng Bob sẽ tán thành. Bob lại.

- Thôi được - Peter miễn cưỡng đồng tình - Parker Frisbee ơi, ba thám tử đang đến đây!

Frisbee là cửa hiệu trang sức sang trọng đắt tiền nhất ở Rocky. Cửa kính không trưng bày tràn lan những chiếc đồng hồ đeo tay và nhẫn cưới, mà chỉ có một hàng chuỗi ngọc trai độc nhất để trên cái đế nhỏ phủ nhung đen, hai bên là hai trăm cái áo kim cương lấp lánh dưới ánh nắng như để nói “Quý khách thích chúng tôi à, mời quý khách vào xem bên trong”.

Bên trong có vài hộc kính giản dị chứa những bộ trang sức còn đắt tiền hơn nữa.

Có một người đàn ông đang đứng sau một hộc kính. Một người thấp, hơi vạm vỡ, mặc áo đuôi tôm đen và quần sọc úi thẳng ly. Có lẽ ông ấy còn mặc áo trắng có cổ cứng hồ và đeo cà-vạt lụa. Không thể nào nói chính xác. Những gì ông mặc quanh cổ bị bộ râu rậm đen che giấu hoàn toàn. Phần lớn gương mặt ông cũng bị râu che giấu.

Chỉ có mũi và mắt hiện lên trong rừng râu che phủ cằm, môi trên và hầu như cả hai má ông.

- Xin chào. - Ông nói khi Ba Thám Tử Trẻ bước vào.

- Xin chào. Chú có phải là ông Parker Frisbee không ạ?

- Phải.

Hannibal giải thích rằng cả ba có quen với bà Maureen Melody. Mắt ông Frisbee sáng lên khi nghe tên bà. Thám tử trưởng nói tiếp rằng bà Melody có nói rằng ông Frisbee là chuyên gia nuôi bồ câu, Hannibal muốn hỏi xem ông Frisbee có thể giúp nhận dạng một con bồ câu Racing Homer Bĩ mà ba thám tử đã tìm thấy.

- Ồ thật ra tôi không phải là chuyên gia gì đâu - Ông Frisbee khiêm tốn nhún vai - Tôi từng nuôi vài con bồ câu và tôi thích luyện bồ câu đua thư, nhưng theo kiểu nghiệp dư thôi. Tôi đã bỏ nuôi bồ câu từ lâu rồi.

Ông liếc nhìn cái lồng trong tay Peter.

- Bồ câu trong đây hả?

- Dạ phải. - Peter vừa trả lời vừa đưa Cesar lên cao cho ông Frisbee nhìn rõ hơn.

Ông Frisbee im lặng xem xét Cesar suốt một hai phút.

- Các cậu tìm thấy nó ở đâu vậy? - Ông hỏi - Làm thế nào mà các cậu có được con bồ câu này?

- Có người bỏ nó lại trong sân nhà cháu. - Hannibal trả lời vì quyết định không để Blinky ngoài cuộc.

- Ai?

- Tụi cháu không biết - Peter trả lời - Tụi cháu phát hiện nó ngoài sân nhà. Vì vậy mà tụi cháu đến tìm chú. Tụi cháu nghĩ có thể chú biết...

Ông Frisbee lắc đầu... cười.

- Đây không phải là một con bồ câu Racing Homer Bĩ - Ông nói - Hay đúng vừa là nó, mà cũng không phải nó. Các cậu biết không, đây là một con mái, mà người ta không luyện cho bồ câu mái đua thư.

- Ồ, nhưng mà...

Dường như Bob định nói một điều gì đó nhưng rồi đổi ý ngậm miệng lại.

- Vậy chú không biết chú bồ câu này, hay đúng hơn là cô bồ câu này là của ai à? - Hannibal hỏi.

- Không thể nào biết được.

Ông Frisbee lại nhún vai. Hannibal nghĩ ông đang mỉm cười. Nhưng khó mà biết chắc qua mớ râu rậm kia.

- Rất tiếc vì đã không giúp gì được các cậu. Cho tôi gửi lời thăm chị Melody nhé.

Hannibal hứa là sẽ nhắn lại rồi cảm ơn ông Frisbee đã dành thời gian tiếp. Ba thám tử trở ra Main Street cùng với Cesar.

Ba thám tử phải chờ một chiếc xe du lịch đen quẹo và chạy đi, rồi mới lấy xe đạp ra được.

Hannibal và Peter tiến hành leo lên xe. Bob ngăn lại, ra hiệu dắt xe đi xe khỏi cửa hiệu nữ trang.

- Sao vậy? - Hannibal hỏi.

- Mình không chắc lắm - Bob vừa nói vừa tháo kính xuống lau bụi - Hoặc Parker Frisbee không biết gì về bồ câu đua thư, không biết một tí gì, hoặc ông ấy nói láo với bọn mình.

- Tại sao ông ấy lại nói láo? - Peter hỏi lại.

- Mình không biết - Bob trả lời rồi đeo kính lại - Nhưng quyển sách mình lấy ở thư viện sáng nay nói rằng người ta có luyện cho bồ câu mái đua thư. Có một vài bồ câu vô địch thế giới từng là bồ câu mái.

Hannibal nhìn Bob, rồi nhìn đồng hồ.

- Gần đến giờ ăn tối rồi - Thám tử trưởng nói - Mình đề nghị ta về nhà, rồi sau bữa ăn tối họp lại tại bộ tham mưu để xem xét lại toàn bộ vụ này.

- Đồng ý - Peter đồng tình - Nhưng nếu bọn mình vẫn tiếp tục giữ Cesar, thì mình đề nghị chuyển cái lồng to này vào bên trong bộ tham mưu để cho nó có nơi an toàn mà nghỉ ngơi.

- Được thôi. - Hannibal gạt đầu rồi leo lên xe đạp.

Đó là việc đầu tiên ba thám tử làm khi gặp lại nhau sau bữa ăn tối. Cái lồng quá to để lọt qua đường hầm vào văn phòng, nhưng Ba Thám Tử Trẻ còn có những lối mật khác để vào bộ tham mưu. Một trong số đó có tên là Khẩn cấp. Một, là trèo xuống một sợi dây thừng qua cửa sổ trên mái xe lán.

Peter đi trước, trèo lên đỉnh đồng hồ phế thải chất cao quanh xe lán. Khi xuống đến nơi, Hannibal và Bob thả Cesar trong cái chuồng nhỏ xuống theo. Rồi hai bạn tìm cách xếp gọn cái lồng to, và cũng thả xuống luôn. Bob trèo xuống.

Hannibal là người xuống cuối cùng, kéo đóng cửa sổ mãi lại phía sau. Bob và Peter đang cho Cesar di chuyển từ lồng nhỏ sang lồng to hơn Hannibal hầu như không nhìn hai bạn. Mất thám tử trưởng tìm ngay máy trả lời điện thoại gắn vào điện thoại.

Mắt Hannibal sáng lên gần bằng mắt ông Frisbee. Đèn đang sáng. Nghĩa là trên băng ghi âm có tin nhắn. Chắc là Blinky, Hannibal nghĩ bụng, Blinky đã gọi. Vậy đúng là kẻ chạy chiếc xe tải nhẹ xanh lá... Đầu óc Hannibal đang làm việc điên cuồng trong khi bước đến máy trả lời tự động.

- Nghe này! - Hannibal vừa nói vừa bật băng ghi âm và loa lên.

Bob và Peter dừng tay, lắng nghe. Hannibal ngồi xuống chiếc ghế xoay để tập trung chú ý nghe kỹ tin nhắn.

- Cứu! - Giọng phụ nữ kêu lên - Giúp tôi với! Ôi, xin hãy cứu giúp tôi với!

Maureen Melody gần như hát trong cơn kích động.

- Có một kẻ sát nhân đang tự do đi lại! Tôi vừa mới ra ngoài ngay tức thì và phát hiện cái thi thể chết đáng thương...

Giọng bà yếu đi khi bà nén một tiếng nức nở.

- Edgar Allan Poe - Cuối cùng bà nói ra được - Nó đã đã bị đánh chết! Rồi tôi tìm thấy một cái thi thể khác nữa. Một trong các chú điều hâu tuyệt đẹp của tôi. Ôi, xin hãy cứu giúp tôi. Có kẻ đã giết hại mấy chú chim nhà tôi!

4. Chương 04

Nguy hiểm trong rừng

Khi tìm thấy danh thiếp các cậu, và nhận thấy các cậu là thám tử, - Maureen Melody nói - thì tôi cho là một điềm báo.

Ba Thám Tử Trẻ đã bỏ xe đạp phía sau nhà và đang ngồi trong phòng cách âm với bà Melody.

- Các cậu biết không, tôi không muốn gọi cảnh sát. - Bà vừa nói tiếp vừa với tay vuốt ve con kết đậu trên vai - Tôi từng gặp rắc rối với cảnh sát nhiều quá rồi. Cảnh sát thường đến đây nói rằng hàng xóm tôi than phiền về các bạn chim yêu quý của tôi. Không hiểu họ có gì để than phiền chứ?

Có thể hàng xóm của bà thuộc típ thỉnh thoảng thích được yên tĩnh. Peter nghĩ bụng nhưng không nói gì.

Thám tử trưởng đang bận xem xét hai xác chim nằm trên tấm vải trắng trên bàn. Đầu con ác là bị đập lõm vào như từ cú gậy đánh, nhưng trên xác điều hâu không thấy dấu hiệu bạo lực nào.

- Cô cho điều hâu ăn gì? - Hannibal hỏi cô Melody.

- Dĩ nhiên là cho ăn thịt, - Cô Melody trả lời - điều hâu thuộc giống ăn thịt mà. Điều hâu săn mồi rất tài. Chúng cũng tự kiếm ăn. Chúng săn bắt chuột, thỏ và... - Cô Melody hươu hươu bàn tay tròn trịa trắng muốt - và bất cứ gì mà chúng gặp. E rằng đôi khi chúng cũng hư lắm đó.

- Độc ác - Con kết trên vai cô Melody kêu - Độc ác, Độc ác.

Hannibal gạt đầu.

- Cô tìm thấy xác con chim ở đâu? - Thám tử trưởng hỏi tiếp.

- Edgar Allan Poe nằm bên mép bãi cỏ. Khi tôi nhắc nó lên, tôi thấy, tội nghiệp cục cưng của tôi quá, tôi thấy...

Cô Melody lấy một chiếc khăn tay nhỏ bằng ren trong túi ra, áp lên che miệng, không thể nói tiếp vì quá xúc động khi nhớ lại.

- Con điều hâu tuyệt đẹp thì nằm dưới đất - Cuối cùng cô Melody thốt lên được - Chỗ tôi thường bỏ thức ăn cho lũ điều hâu. Nhưng nó không ăn. Nó chỉ nằm đó... bất động.

Hannibal thông cảm gật đầu.

- Tụi cháu có thể xem hiện trường được không? - Hannibal đề nghị.

- Tất nhiên - Maureen Melody liếc nhìn cửa sổ rồi nói - Tôi lấy đèn pin đã - Bà nói tiếp - vì ở ngoài đã gần tối.

- Dạ khỏi lấy cô ơi - Hannibal trả lời - Xe đạp tụi cháu cũng có đèn pha. Cô chỉ cần chỉ cho tụi cháu địa điểm, thì tụi cháu sẽ tự ra đó tìm kiếm thật kỹ lưỡng.

Mặt trời đã lặn, nên lũ chim im lặng. Trong khi dắt xe đạp bật đèn đi theo cô Melody qua bãi cỏ, Ba Thám Tử Trẻ chỉ nghe thỉnh thoảng tiếng hú của một con cú, tiếng cười chế giễu của con vẹt nào từ lùm cây tối tăm.

- Edgar Allan Poe nằm ngay đây. - Maureen Melody nói dứt quãng khi dừng một chỗ và chỉ xuống đất.

Hannibal rọi đèn pha xe đạp xuống chỗ cô Melody đang chỉ. Cậu cúi xuống lượm một chiếc lông dính máu. Cô Melody rùng mình.

- Còn điều hâu thì nằm kia - Bà lại chỉ chỗ khác - Thôi, nếu các cậu không phiền có lẽ tôi... có lẽ tôi sẽ về nhà nằm một chút.

Bà khoanh tay lại trước ngực, như để ôm mình, rồi bước nhanh về nhà.

Hannibal không hối tiếc gì khi thấy bà đi, Hannibal thật lòng cảm thấy thương Maureen Melody, nhưng nỗi đau buồn của bà khiến Hannibal khó tập trung làm việc.

Hannibal bước đến chỗ cô Maureen Melody phát hiện xác điều hâu. Ở đó không có lông vũ, và cũng không có thịt vụn. Nếu đã bị đầu độc, thì hoặc con điều hâu đã ăn hết bữa trước khi chết hoặc, Hannibal nghi là có thể, kẻ đã đầu độc nó quay lại để dọn sạch thức ăn thừa.

Hannibal rọi đèn thật kỹ khắp một vòng tròn dưới đất.

- Dở quá! - Thám tử trưởng dăm chiêu nói.

- Cái gì dở quá? - Bob hỏi lại vì không hiểu ý thám tử trưởng.

- Đất toàn là đá không à.

Hannibal không muốn giải thích kỹ thêm, vì còn nhiều việc phải làm.

- Được rồi - Hannibal quyết định - Ta hãy chia nhau ra. Bob, cậu đảm trách phía gần rừng. Peter phía bên này. Còn mình thì ở giữa. Rõ chưa?

- Rõ - Peter đồng tình - Nhưng Babal ơi, trước hết ỉnh nói một điều, được không?

- Điều gì?

- Bọn mình tìm cái gì vậy?

- Dấu chân - Hannibal vừa trả lời vừa rọi đèn xe đạp xuống đất trở lại - Ở đây không có dấu chân nào bởi vì toàn là đá. Nhưng cách đây vài ngày trời có mưa và giữa cây chắc chắn phải có nhiều chỗ đất mềm. Theo những gì cô Melody đã nói về hàng xóm thì mình không nghĩ cô ấy có nhiều khách khứa đâu, nên nếu ta tìm thấy dấu chân người, thì có lẽ chỉ là của sát thủ.

- Tuyệt lắm - Peter đáp - Vậy ta sẽ cố tìm ra dấu chân sát thủ. Sau đó ta làm gì? Đúc mẫu thạch cao dấu chân rồi tìm xem hấn đã mua giày ở đâu hả?

Hannibal thở dài.

- Blinky - Hannibal kiên nhẫn giải thích - Cậu không để ý giày của Blinky à? Giày khá to và mũi giày nhọn bất bình thường. Bây giờ cậu đã hiểu chưa?

- Rõ rồi - Bob trả lời - Nếu bọn mình tìm thấy dấu chân có mũi nhọn, thì hân của Blinky. Còn nếu dấu chân không có mũi nhọn, thì bọn mình cũng sẽ biết thêm một điều gì đó khác.

- Bọn mình sẽ biết là không phải của Blinky - Peter gật đầu nói - Bọn mình phải làm gì nếu phát hiện một cái gì đó?

- Dùng đèn xe đạp để ra dấu hiệu - Hannibal nói - Ba dài và ba ngắn, cho đến khi cậu thấy hồi âm.

Ba thám tử chia nhau ra, đi mỗi đứa một hướng vào rừng.

Hannibal hơi cúi mình khi tiến tới từng bước một, dùng đèn xe đạp rọi xuống đất thành một vòng cung rộng. Rất tiếc, khi chọn khu rừng ở giữa, dường như thám tử trưởng đã nhận phần không có triển vọng nhất. Hannibal đang ở trong một khu vực bụi rậm và lối đi có sỏi chật hẹp. Có rất ít chỗ đất mềm và không có dấu chân nào cả.

Hannibal đang tự hỏi không biết Bob và Peter có may mắn hơn mình hay không, thì đột nhiên dừng lại. Chùm đèn xe đạp đã chiếu trúng một cái gì đó tối tối trong bụi cây bên phải.

Hannibal nhìn tròn tròn một hồi, rồi cong gần như gấp người lại hăng hái bước đến đó. Hannibal quỳ gối xuống, kéo đèn xe đạp xuống gần hơn.

Đột nhiên, từ đâu đó trong bóng tối, có tiếng cú kêu rít lên. Tiếng cú kêu không hẳn là làm sao lãng sự chú ý của Hannibal, nhưng nó khiến Hannibal không nghe thấy tiếng di chuyển khê phía sau lưng.

Điều đầu tiên mà thám tử trưởng nghe được là tiếng huýt nhẹ. Theo bản năng, Hannibal nhanh chóng dịch chuyển đi xa. Khi xà xuống cây gậy nặng vừa hụt mất đầu Hannibal, kêu rít lên khi bay sát bên tai, đập mạnh xuống vai Hannibal.

Suốt vài giây, toàn cánh tay phải của Hannibal như bị tê liệt vì đau đớn. Hannibal chỉ còn đủ sức không thả đèn xe đạp ra. Hannibal ngã xuống, ôm cái đèn xe đạp vào ngực.

Trong khi Hannibal di chuyển, chùm đèn từ đầu xe đạp quét lên trên đi qua một cái áo bằng vải dầu rồi dừng lại ngay mặt người lạ.

Đúng ra là một phần nhỏ của mặt người. Rất nhỏ. Chỉ có cái mũi và cặp kính đen mà người đó đang đeo là hiện lên như khu rừng thưa trong một đám rừng rêu rậm rạp che phủ cỏ, môi trên và hầu hết hai má ông.

Trong chốc lát, người đàn ông như bị ánh đèn làm tê liệt. Nhưng rồi ông quay đi, nhào vào bụi cây. Hannibal không thể rượt theo ông. Thám tử trưởng loạng choạng đứng dậy, xoa vai cho đến khi đỡ đau một chút.

Khi bớt ê vai, Hannibal quay đầu xe đạp về một hướng, dùng tay che rồi mở chùm đèn để ra hiệu theo như đã thỏa thuận. Ba dài và ba ngắn. Thám tử trưởng cứ làm như thế cho đến khi thấy tín hiệu chớp chớp hồi âm từ phía Peter.

- Babal ơi!

- Đây! - Hannibal trả lời.

Peter tìm đường đi giữa bụi cây. Một hồi sau, Bob cũng đến. Hannibal lại xoa vai trở lại. Cậu vẫn còn đau và không thể giấu Bob và Peter.

- Có chuyện gì xảy ra vậy? - Bob lo lắng hỏi.

- Parker Frisbee - Hannibal đáp - Hân dùng gậy tấn công mình. Cũng may là mình rọi đèn được vào mặt hân và nhờ vậy làm hân sợ, bỏ chạy về hướng kia. Bob ơi, cậu có nhìn thấy hân không?

Bob lắc đầu.

- Bụi cây rậm quá, - Bob giải thích - nên mình cũng không vào được bao sâu. Nếu hân đi ra hướng cổng, thì hân không qua gần chỗ mình đâu.

- Cậu có nghĩ nên rượt theo hắn không? - Peter thận trọng hỏi.

Peter không hề thấy thích thú ý nghĩ rượt theo một người cầm gậy giữa cây rừng tối tăm.

- Không.

Hannibal cũng không thích ý nghĩ này. Ngoài ra, Hannibal chưa làm xong việc đang làm.

- Mình có tìm thấy một cái gì đó. - Hannibal nói.

Hannibal quay đầu xe đạp, rọi đèn vào bụi cây cho đến khi chùm sáng đụng vào vật Hannibal đã nhìn thấy trước khi bị tấn công. Thám tử trưởng quỳ xuống xem xét. Bob và Peter ngồi xuống cạnh Hannibal.

- Ủi chà - Peter kêu khê - Đường như là...

- Đúng - Hannibal đồng tình - Đúng vậy. Là một chú bồ câu chết.

Một chú bồ câu chết một cách dã man. Phần lớn đầu và thân đã bị rút đi mất. Chỉ còn mỗi đuôi lông vấy máu, một phần cánh và hai cái chân.

Hannibal đến gần, cầm một cái chân bồ câu lên. Có một dải nhôm mỏng cột quanh cổ chân. Hannibal tháo ra, cầm gần vào đèn xe của Bob. Dải nhôm được quấn như để giấu một cái gì đó bên trong. Hannibal cẩn thận kéo dài nhôm thẳng ra, lấy được một mẩu giấy xếp nhỏ.

Đó là dải giấy trắng nhỏ giống như các loại thông điệp bói tương lai thường được nhét trong bánh Tàu. Và cũng y như thông điệp tiên đoán tương lai trong bánh, mẩu giấy này cũng có viết một điều gì trên đó.

Ba Thám Tử Trẻ ngheến cổ cổ đọc xem đó là gì.

- Chịu thua! - Peter kêu.

Hannibal phải thừa nhận rằng chính mình cũng không hiểu. Thậm chí thám tử trưởng không đọc ra nổi những chữ viết tay trên đó là chữ gì nữa. Chữ không giống các chữ cái trong bảng mẫu tự tiếng Anh. Thám tử trưởng không nghĩ là chữ Hy Lạp. Trông giống...

- Tiếng Tàu, - Bob gợi ý - hay tiếng Nhật. Mình nhớ đến những quyển sách hoặc báo chí Nhật ở thư viện. Thành phố mình có nhiều độc giả tiếng Nhật lắm, và mình thường cầm sách Nhật cất trữ về kệ.

Peter nói :

- Mình có quen một người bạn Nhật cùng lớp học bóng chày ở Câu lạc bộ sức khỏe Molibu. Để mình nhờ dịch giúp bức thông điệp này xem.

Hannibal dăm chiêu gạt đầu rồi đưa mẩu giấy cho Peter. Thám tử trưởng cúi xuống, xem xét con bồ câu chết một lần nữa.

- Xem kìa - Hannibal kích động kêu - Nhìn cái chân trái của nó đi.

Bob và Peter nhìn theo.

Mặc dù trông hai cái chân của con bồ câu như không hề bị kẻ giết nó làm tổn hại gì, nhưng trên chân trái của nó chỉ có hai ngón.

Hai giờ sau Peter trở về.

- Sao? - Hannibal nhảy nhồm dậy - Bức thông điệp nói gì?

Peter mỉm cười đầy bí ẩn :

- Bức thông điệp nói: “Hôm nay không có ngọc trai”.

Trí óc Hannibal đang hoạt động thần tốc: Ngọc trai, Điều hâu chết, á là, Parker Frisbeee... Nghĩa là sao?

5. Chương 05

Ván bài lật ngửa

Như mọi khi, Hannibal mở đầu cuộc thảo luận.

- Ngọc trai - Hannibal nói - Ngọc trai xuất hiện trong vụ này hơi bị nhiều quá.

Thì bồ câu cũng vậy, Peter nhấn mạnh rồi nhìn Cesar đang nhảy nhót trong lồng. Bồ câu hai ngón. Bồ câu ba ngón. Bồ câu còn sống. Bồ câu đã chết.

- Ngọc trai - Hannibal cương quyết lặp lại - Bức thông điệp nói rằng “Hôm nay không có ngọc trai” Maureen Melody rất yêu thích ngọc trai. Bà ấy có một con ác là hay mang ngọc trai đến cho bà.

- Edgar Allan Poe - Bob gật đầu nhìn vào quyển sổ tay - Lúc bọn mình ở đó, nó nhảy vào phòng khách với hạt ngọc trai trong mỏ. Rồi cô Melody nói “Đây là hạt ngọc trai thứ ba mà nó mang đến cho tôi trong tháng này”.

- Rồi ai đó đã giết chết Edgar Allan Poe - Hannibal dăm chiêu nói tiếp - Có lẽ là Parker Frisbee. Mà Frisbee lại là một người buôn bán nữ trang, trong đó có ngọc trai. Vậy nếu ngọc trai là vấn đề cốt yếu trong vụ bí ẩn này...

Hannibal thường ăn nói rất kiểu cách khi đang suy nghĩ điều gì.

- Nếu ngọc trai là động cơ hàng đầu, thì câu hỏi đặt ra là tại sao lại có bồ câu xen vào vụ này. Mối liên quan là ở chỗ nào?

Hannibal ngừng nói. Chuông điện thoại đang reng. Hannibal bật loa lên để nghe người gọi nói những gì.

- A-lô. Ba Thám Tử Trẻ nghe đây. - Hannibal nói.

- A-lô. Có phải Hannibal Jones đó không? Tôi xin được nói chuyện với Hannibal Jones.

Giọng người đàn ông có vẻ lo lắng.

- Hannibal Jones đang nói đây. - Hannibal trấn an ông.

- Ồ.

Có một hồi im lặng.

- Tôi hy vọng cậu vẫn còn nhớ tôi. Chúng ta đã gặp nhau ở quán Hải Mã cách đây vài ngày. Tôi có để lại một gói đồ. Thật ra là tôi bỏ quên một gói đồ, khi tôi trở lại quán, cô hầu bàn nói rằng có lẽ cậu đã lấy đi khi rời khỏi.

Hannibal dùng tay che phần nói trên ống nghe.

- Blinky. - Hannibal kích động thì thầm với hai thám tử.

- A-lô? - Giọng người đàn ông có vẻ căng thẳng hơn - A-lô? Cậu nghe không?

- Vâng, cháu nghe đây. Cháu nhớ chú rất rõ.

Có một hồi im lặng nữa, dài hơn.

- Cậu có giữ không? - Cuối cùng người đàn ông hỏi - Cậu có giữ gói đồ của tôi không?

- Dạ có - Hannibal trả lời - Một cái hộp vuông to lớn, có phủ vải thưa. Vẫn còn nguyên vẹn. Tụi cháu giữ hộ chú, nghĩ thế nào chú cũng sẽ gọi điện thoại đến.

- Ồ - Người đàn ông có vẻ nhẹ nhõm - Cậu tử tế quá, ý tôi nói là cậu đáng được nhận một phần thưởng. Nếu cậu mang cái hộp trả lại cho tôi. Tôi sẽ thưởng cho cậu hai chục đô la để đền bù công sức cậu.

- Cám ơn - Hannibal đáp - Chú muốn tụi cháu mang cái hộp đến chỗ nào?

- Tôi biết chỗ cậu ở, ý tôi nói là tôi biết cậu ở tại Rocky, vậy ta gặp nhau ở một chỗ nào đó tại Rocky nhé? Chẳng hạn như tại bãi đậu xe Ngân hàng Trustee.

- Dạ được - Hannibal đồng tình - Lúc nào thì tiện cho chú?

- Chín giờ tối nay nhé?

Hannibal cũng đồng ý với giờ đó luôn.

- Chín giờ. - Người đàn ông căng thẳng lặp lại.

- Ừ chà - Peter kêu lên khi Hannibal đã gác máy - Hai chục đô la.

Dường như thám tử trưởng không nghe. Thám tử trưởng đang véo véo cái môi dưới, đắm chiêu suy nghĩ.

- Mình vẫn còn giữ khúc vải thừa kia - Bob vừa nói vừa mở ngăn kéo tủ hồ sơ ra - Cậu có muốn cho Cesar trở về cái chuồng nhỏ rồi phủ tấm vải lại như cũ không?

Suốt một phút, Hannibal không trả lời, nhưng rồi Hannibal lắc đầu.

- Trước tiên, ta hãy xem xét những gì Blinky đã nói - Hannibal lại vừa suy nghĩ vừa nói lớn tiếng - Ông ấy nói “Tôi biết chỗ cậu ở”. Rồi ông ấy chỉnh lại là “ý tôi nói là tôi biết cậu ở tại Rocky”. Và ông ấy có thể biết được điều này nhờ đọc mã vùng số điện thoại trên danh thiếp của ta.

- Nhưng mình nghĩ ông ấy nói thật lúc ban đầu. Ông ấy thật sự biết nhà mình ở đâu.

- Vậy chính Blinky đã tráo hai con bồ câu đêm đầu tiên. - Bob nói.

- Chính xác - Hannibal đồng tình - Dù sao mình linh cảm là như thế. Vậy Blinky thừa biết mình đã nói láo khi toan làm cho ông ấy tin rằng ta chưa mở cái hộp ra. Ông ấy biết mình bịp mà không vạch mặt mình. Và nếu ta mang trả cái hộp y như thế này, thì ông ấy sẽ cảm ơn...

- Và thưởng cho bọn mình hai chục đô la. - Peter nhắc.

- Rồi mang Cesar đi mất, giả vờ tưởng là dưới lớp vải thừa đúng là con bồ câu hai ngón. Và ta sẽ không bao giờ nghe nói đến ông ấy nữa. Thế là manh mối tốt nhất của ta về vụ bí ẩn này sẽ mất tiêu!

- Vậy cậu muốn bọn mình làm thế nào? - Bob hỏi.

- Chơi ván bài lật ngược với ông ấy - Hannibal đáp - Đối chất ông ấy bằng cách mở hộp ra với Cesar trong đó. Khi đó có thể ta sẽ hỏi được Blinky vài câu hỏi. Peter, cậu nghĩ sao?

Peter gãi đầu.

- Cũng được - Peter dễ dãi trả lời - Mình thấy rất uổng vì không lấy được hai chục đô la kia, nhưng có lẽ cậu nói đúng. Nếu muốn giải vụ bí ẩn này, thì bọn mình cần Blinky giải đáp cho vài điều.

Bob và Peter phải trở về nhà ăn tối. Trước khi Bob và Peter ra về, Ba Thám Tử Trẻ hẹn gặp nhau tại bãi đậu xe Ngân hàng Trustee đúng chín giờ kém mười tối nay.

Đúng tám giờ rưỡi, Hannibal cột cái chuồng nhỏ với Cesar bên trong vào yên sau xe đạp, rồi đạp vào thành phố.

Ngân hàng nằm ở Main Street, cách không xa cửa hiệu của Frisbee. Hannibal rẽ vào khu vực đậu xe phía sau tòa nhà sơn trắng to cao. Có rất ít xe đậu trong bãi sau khi ngân hàng đóng cửa. Khoảng không rộng lớn bị chiếm một nửa trong bóng tối.

Hannibal tựa xe đạp vào vách tường ngân hàng, tắt đèn xe, tháo cái hộp ra khỏi yên sau.

Thám tử trưởng nhìn xung quanh. Chỉ có khoảng nửa chục chiếc xe đậu lẻ tẻ quanh khu vực tối tăm và không có người nào cả.

Hannibal liếc nhìn đồng hồ đeo tay. Chín giờ kém mười lăm. Còn mười lăm phút nữa trước giờ hẹn gặp Blinky. Còn năm phút nữa trước khi Bob và Peter đến. Hannibal quyết định chờ hai bạn ngay lối vào bãi đậu xe, nơi có chút ánh sáng từ đèn đường. Hannibal bước ra đó.

- Đứng ngay tại chỗ, cậu bé à.

Giọng nói xuất phát từ chỗ tối phía sau lưng Hannibal.

Hannibal tuân theo mệnh lệnh và đứng ngay tại chỗ, ôm cái chuồng sắt vào ngực.

- Bây giờ quay lại từ từ.

Hannibal quay lại, cố gắng cử động thật chậm.

Hình bóng một người đàn ông di chuyển về hướng Hannibal ra chỗ sáng hơn. Người đàn ông đang đưa cánh tay phải ra trước mặt, cầm chặt một vật gì đó. Một cái gì đó hơi sáng lên trong bóng tối.

Hannibal cảm giác sự lấp lánh này rất giống một nòng súng mạ kền. Hannibal không rời mắt khỏi nó.

- Bây giờ đặt cái hộp xuống ngay trước mặt.

Hannibal cúi người, bỏ hộp xuống đất. Gã đàn ông bước lại gần hơn một chút. Hắn vẫn cầm súng chĩa vào Hannibal và khom xuống nhìn kỹ cái hộp. Chắc là để kiểm tra chắc xem có bỏ câu trong đó không, Hannibal nghĩ bụng.

- Tốt.

Gã đàn ông đứng thẳng người lại. Hannibal nhìn thấy hắn rất rõ trong chốc lát, Hannibal thấy được cái áo bằng vải dầu sáng bóng màu đen, cặp kính đen, bộ râu rậm che phủ phần lớn gương mặt hắn: Parker Frisbee!

- Bây giờ quay lại, rồi nằm xuống đất!

Lần đầu tiên, Hannibal nhận ra rằng giọng gã đàn ông rất trầm và được kiềm chế ký một cách bất bình thường. Nghe như hắn rất cố gắng để nói chuyện. Hắn gần như cũng khiếp sợ y như mình và đang cố che giấu điều này, đó là ý nghĩ nảy ra trong đầu Hannibal.

Gã đàn ông hung hăng huơ huơ khẩu súng. Hannibal quay lại nằm xuống đất.

- Để hai tay ra sau lưng.

Trong khi tuân lệnh, Hannibal nghe tiếng sột soạt xé rách. Giống như ai đó xé một khúc vải, Hannibal nghĩ bụng. Hoặc... hoặc như ai đó đang kéo một dải băng kéo dài ra khỏi cuộn. Một hồi sau, Hannibal nhận thấy hai cổ tay mình bị dán chặt lại với nhau ở sau lưng.

Hannibal không ra sức vùng vẫy, vì còn nhớ rất rõ hình ảnh nòng súng lấp lánh. Thảm tử trường nằm khá yên, hai cổ chân cũng bị cột chặt bằng băng keo.

Hannibal vẫn nằm bất động khi nghe chân gã đàn ông bước xa dần. Đèn xe sáng lên từ đâu đó phía sau Hannibal. Tay chân bị trói, Hannibal khó mà ngẩng đầu lên nổi, nhưng cổ quẹo cổ được một chút, thật cẩn thận. Hannibal nhìn về hướng ánh đèn sáng.

Xe đang chuẩn bị lăn bánh. Bóng tối đến gần khiến Hannibal không thể nhận dạng được xe. Xe nổ máy chạy ngang qua cách chỗ Hannibal nằm khoảng hai chục mét, rẽ ra ngoài, biến mất.

Hannibal nằm đó tự trách mình... Lẽ ra Hannibal phải chờ Bob và Peter. Và lẽ ra Hannibal cũng không được đại đột mù quáng bước vào chỗ tối tăm của bãi đậu xe.

Hannibal nghe tiếng chân bước đến gần chỗ vào bãi đậu xe rồi thấy đèn pha xe đập.

- Peter ơi! - Hannibal gọi - Bob ơi!

Một hồi sau, Bob và Peter đã có mặt, nhẹ nhàng lột băng keo ra khỏi cổ tay cổ chân bạn. Hannibal lăn ngược lại, ngồi dậy. Chỗ da bị lột băng keo hơi rát. Hannibal vừa xoa xoa vừa giải thích với Bob và Peter chuyện đã xảy ra Peter huýt sáo khê.

- Hắn có súng hả?

- Theo mình thấy thì đúng là một khẩu súng - Hannibal vừa đứng dậy vừa nói - Dĩ nhiên là mình không yêu cầu hắn bắn thử để mình kiểm tra xem có nạp đạn hay không. Các cậu có thấy gì không? - Hannibal vừa dùng tay phủi quần vừa hỏi.

- Một chiếc xe - Bob lắc đầu - Một chiếc xe đen.

Bob chau mày, tháo kính ra, lau chùi bằng tay trái.

- Và điều buồn cười là mình lại nghĩ đó là xe của Blinky. Mình để ý được chữ cái trên bảng số xe là MOK. Giống như...

- Giống như chiếc xe đen mà Blinky lái ra khỏi quán Hải Mã - Hannibal nói hết câu thay cho Bob - Và giống như...

Thám tử trưởng dừng lại nửa chừng bởi vì không tin chắc lắm. Nhưng thám tử trưởng nhớ chiếc xe đen đã chạy nhanh qua khi ba thám tử bước ra từ tiệm nữ trang của Parker Frisbee. Hannibal chỉ thoáng thấy chiếc xe và không kịp đọc cả ba chữ trên bảng số xe, nhưng nhớ chắc chữ đầu tiên là chữ M.

- Vậy bây giờ bọn mình làm gì? - Peter hỏi - Frisbee đã lấy được Cesar rồi...

- Rồi khi Blinky đến, thì bọn mình sẽ nói gì đây? - Bob hỏi.

Hannibal liếc nhìn đồng hồ. Chín giờ kém hai phút. Hannibal vẫn còn rùng mình khi nhớ khẩu súng.

- Ta sẽ không nói gì với ông ấy cả - Hannibal vội vàng quyết định - Bởi vì ta sẽ không chờ ông ấy. Ta sẽ giải tán rồi gặp nhau tại bộ tham mưu sáng mai.

“Giải tán” là tín hiệu mà Ba Thám Tử Trẻ sử dụng khi lập tình huống gay cấn. Có nghĩa là tản ra và đi theo nhiều hướng khác nhau. Ba Thám Tử nhảy lên xe đạp, đạp nhanh về nhà.

Đêm hôm đó Hannibal rất khó ngủ. Đầu óc Hannibal quay cuồng vì suy nghĩ. Như Peter nói, ba thám tử đã bị mất Cesar. Và đã không có được ván bài lật ngửa với Blinky. Cũng không có thông tin gì để báo cáo lại với Maureen Melody. Ba thám tử không thể nào đến nói với Maureen Melody rằng mình nghi ông bạn Parker Frisbee của bà giết chết mấy chú chim. Mà ba thám tử cũng không chứng minh được điều này. Và tồi tệ hơn nữa, Hannibal không nghĩ ra cách giải thích hợp lý nào về việc tại sao Frisbee đã giết chết Edgar Allan Poe. Nếu như đúng ông ta đã giết chết chú chim ác là...

Dường như Ba Thám Tử Trẻ không kham nổi vụ này. Bây giờ hy vọng duy nhất là Blinky sẽ gọi điện thoại lại để hỏi xem tại sao ba thám tử đã không đến điểm hẹn.

Dù sao, nếu được như vậy ba thám tử sẽ có cơ hội nói chuyện với Blinky. Khi nghe tin Cesar đã bị bắt cóc, có thể Blinky sẽ nói ra một điều gì đó để ba thám tử dùng làm manh mối điều tra tiếp.

Có khi lẽ ra ba thám tử nên chờ Blinky ở bãi đậu xe, đó là suy nghĩ hối tiếc cuối cùng của Hannibal trước khi thiếp ngủ đi.

* * * * *

Từ lúc bắt đầu nghỉ hè, Hannibal ăn sáng rất nhẹ. Bánh mì nướng không phết bơ và sữa không béo. Thím Mathilda đã rất lo lắng về việc Hannibal đột nhiên ăn ít lại. Sáng hôm sau, khi thím Mathilda hối thúc Hannibal dùng trứng và jambon, thì thám tử trưởng đang quá chán nản nên không dám từ chối thím. Hannibal ăn ngấu nghiến tất cả những gì thím dọn ra trước mặt, rồi mới ra kho bãi đồ linh tinh để chờ Bob và Peter.

Hannibal đang bước đến xưởng làm việc ngoài trời và ló

ì vào Đường hầm Số Hai, thì nhìn thấy nó. Nó cũng thấy Hannibal và khệnh khạng bước đến chỗ Hannibal.

Hannibal cúi xuống, chú bò câu chịu để cho Hannibal cầm lên, Thám tử trưởng nhìn con bò câu thật kỹ, xem xét từng chiếc lông vũ của đôi cánh và cái đuôi bóng mượt. Hannibal nhìn cái đầu xám mượt và hai con mắt lạnh lợ của chú.

Chắc chắn một trăm phần trăm. Hannibal sẽ nhận ra chú bò câu đặc biệt này bất cứ nơi nào. Không thể lẫn được.

Đúng là Cesar.

6. Chương 06 (Hết)

Những vị khách đến từ phương Đông

Đúng Cesar rồi - Peter nói - Mình chắc chắn. Lông vũ trên đuôi nó có những vệt đặc biệt này đây. Ngoài ra, rõ ràng nó nhận ra bọn mình. Đúng không Cesar.

Ba Thám Tử Trẻ đang tập hợp trong văn phòng tại bộ tham mưu. Cesar đã trở về cái chuồng to của nó, đang vui vẻ nhảy nhót mổ hạt ngô.

- Parker Frisbee dùng súng gây áp lực để ăn cắp Cesar từ tay mình.

Thám tử trưởng véo môi dưới mạnh đến nỗi kéo nó gần xuống cằm.

- Rồi một vài tiếng sau, lại mang nó về đây, thả nó ra sân này. Để làm gì? Tại sao? Nhằm mục đích gì?

- Có thể ông ấy không hề mang nó trở về đây. - Bob vừa nói vừa đẩy cặp kính trễ xuống mũi trở lên.

- Cậu nói vậy nghĩa là sao? - Peter hỏi - Cesar đang ở đây mà?

- Quyển sách về loài bồ câu nói rằng trong Thế chiến Thứ nhì, người ta dùng bồ câu để đưa thư - Bob giải thích - Khi hành quân tiến lên, thì người ta cũng phải di chuyển chuồng trại của bồ câu đi theo. Và người ta phát hiện rằng những con bồ câu đưa thư thật giỏi sẽ quen với cơ sở mới trong vòng hai ba ngày.

- Cho nên nó sẽ bay trở về nhà mới, chứ không về nhà cũ - Hannibal gật đầu nói - Bob ơi, chắc là cậu đã đoán ra vấn đề rồi đó. Có thể Cesar không thuộc Parker Frisbee và ông ấy muốn trả nó về với chủ thật sự của nó - Hannibal nói tiếp rồi chau mày - Mình chưa biết tại sao? Nhưng nếu đúng là ông ấy muốn làm việc này, thì cách dễ nhất là thả Cesar ra để cho nó tự bay về nhà.

- Mà bây giờ thì nhà mày ở đây, đúng không Cesar - Peter nói dịu dàng và thò ngón tay vô chuồng gà gật đầu con bồ câu - Thế là mày đã trở về đây và tao rất vui.

Peter ngưng nói khi nghe một giọng nói vang lên từ cái loa.

- Babal ơi, Babal!

Giọng của thím Mathilda. Hannibal đã gắn cái micro ngoài sân để có thể nghe thím gọi khi đang ở trong bộ tham mưu.

- Babal, Peter, Bob! Các cháu đâu hết rồi!

Hannibal thở dài. Lời gọi của thím Mathilda thường chỉ có một ý nghĩa: làm việc. Thím Mathilda có việc giao cho ba thám tử làm. Hannibal hy vọng không phải một đồng nẹp sắt khác nữa. Có thể thím chỉ cần giúp tiếp lượng khách mua đông đảo trong ngày thứ bảy.

Ba Thám Tử Trẻ rời khỏi bộ tham mưu giấu kín bằng một ngã ra có tên là Cửa số Bốn, và đến thẳng sân sau kho bãi đồ linh tinh. Ba thám tử đi vòng qua một đồng đồ phế thải và đến chỗ thím Mathilda từ phía sau lưng.

Thím Mathilda giật mình khi Hannibal để tay lên vai thím.

- Hóa ra các cháu đây - Thím nói - Thím không hiểu nổi các cháu đi đâu mà khó tìm quá.

Hannibal cố gắng hết sức để chứng tỏ thiện ý hợp tác.

- Thím có việc gì giao cho tụi cháu vậy? - Hannibal hỏi.

Nhưng lần này thím Mathilda không gọi ba thám tử ra để giao việc. Có hai người đến tìm ba thám tử, thím bảo, và đang chờ ngoài cổng.

Hai người đàn ông đứng gần một chiếc xe tải nhẹ màu xanh lá đậu bên đường. Hai người khoảng ba chục tuổi, thấp và gầy. Cả hai đều mặc áo thun và quần jean bạc màu. Họ đều là người Nhật.

- Các cậu là Hannibal, Bob và Peter phải không? - Một người bước lên hỏi.

Hannibal xác nhận là đúng.

Người hỏi chuyện quay sang người đi cùng nói một thứ tiếng gì đó mà Hannibal đoán là tiếng Nhật. Người kia gật đầu rồi cũng trả lời bằng tiếng đó.

- Anh bạn tôi đây tên là Kyoto và rất muốn được hỏi các câu vài câu - Người thứ nhất nói tiếp - Nhưng rất tiếc anh Kyoto không nói được tiếng Anh. Vậy tôi sẽ phiên dịch. Đồng ý nhé?

Hannibal trả lời là được.

- Câu hỏi thứ nhất. Các cậu có đưa ột người bạn của chúng tôi một bức thông điệp viết bằng tiếng Nhật. Các cậu đã nhờ anh ấy dịch những gì ghi trên đó. Anh bạn đó đã kể lại cho anh Kyoto đây nghe, bởi vì anh ấy đã nhận ra tuồng chữ của anh Kyoto.

Hannibal thấy như vậy chưa phải câu hỏi và chờ nghe tiếp.

- Các cậu tìm bức thông điệp ở đâu?

Hannibal ngẫm nghĩ câu hỏi này khoảng một giây. Hannibal không bắt buộc phải trả lời, nhưng nếu trả lời, thì có thể anh Kyoto cũng sẽ chịu trả lời vài câu hỏi của Hannibal.

- Trên một con chim bồ câu chết - Hannibal nói - Bức thông điệp được cột ở chân con bồ câu.

Anh chàng phiên dịch mỉm cười lịch sự, rồi cầm cánh tay anh Kyoto dẫn ra trước xe tải nhẹ.

Bob nhìn hình bóng hai anh người Nhật đứng đó, nói chuyện bằng tiếng của riêng mình. Bob thấy cả hai rất giống nhau. Cũng mái tóc đen suông, cũng hai gò má cao, cũng làn da vàng trắng xanh. Bob chưa chắc gì nếu gặp một người ngoài đường sẽ nhận ra là Kyoto hay người phiên dịch.

Hoặc có thể chỉ vì cả hai đều là người Nhật, Bob nghĩ bụng. Có lẽ thật ra cả hai không hề giống nhau. Và có thể cả hai cũng nghĩ rằng Hannibal, Bob và Peter giống nhau. Có thể đối với họ phần lớn người da trắng đều giống nhau.

Hannibal đang nghiên cứu hai người đàn ông trong khi cả hai đứng bên chiếc xe tải nhẹ, cố tìm vài nét khác biệt.

- Xe tải nhẹ xanh lục - Hannibal đột nhiên thì thầm với Bob - Cũng chính chiếc xe mà Blinky đã chạy theo khi ra khỏi quán Hải Mã. Nếu ta đi theo chiếc xe đó...

Hannibal liếc nhìn hai người Nhật. Cả hai vẫn đang bận nói chuyện.

- Máy nhắn tin - Hannibal vội vàng nói khẽ - Cậu lấy được không?

- Mình sẽ cố. - Bob thì thầm trả lời.

Bob bước ra xa Hannibal một chút.

- Đường như thám Mathilda đang gọi - Bob nói lớn tiếng để anh phiên dịch nghe được - Để mình đi xem thám cần gì.

Bob bỏ trở vào bộ tham mưu.

- Câu hỏi thứ nhì - Người phiên dịch và Kyoto đã quay trở về chỗ Hannibal đứng - Các cậu tìm thấy con bồ câu chết ở đâu?

Thám tử trưởng cũng suy nghĩ một giây trước khi trả lời câu hỏi này. Mặc dù tính tình Hannibal vốn thật thà, nhưng có lúc thám tử phải biết bóp méo sự thật một chút. Nhất là khi đang bảo vệ một thân chủ. Và trong vụ mấy chú chim bị chết, thì chính Maureen Melody đã kêu gọi Hannibal giúp đỡ. Theo cách nhìn nhận của Hannibal, thì cô Maureen Melody là thân chủ của Ba Thám Tử Trẻ. Hannibal có nhiệm vụ phải bảo vệ cô Maureen Melody.

- Tại em tìm thấy con bồ câu chết trên đường. - Hannibal trả lời.

- Đường nào?

- Phía bên kia thành phố.

Ít nhất nói như vậy là rất gần sự thật. Người phiên dịch lại mỉm cười lịch sự.

- Câu hỏi thứ ba. Cậu nghĩ con bồ câu chết do gì?

- Em không biết.

Điều này hoàn toàn thật. Hannibal cũng rất muốn biết sự thật.

- Xác nó trông như thế nào? Cậu có nghĩ nó bị ai đó bắn không?

- Không - Hannibal lắc đầu - Trông không giống như nó bị bắn.

Hannibal nghe tiếng Bob đang quay trở ra, băng qua kho bãi đồ linh tinh phía sau lưng.

- Em nghĩ có thể nó bị xe đụng. - Hannibal gợi ý.

- Tốt. Cảm ơn.

Kyoto và người phiên dịch đang bước trở ra cửa trước xe tải nhẹ. Bob vừa mới băng qua cổng. Hannibal lao tới. Chạm vào cánh tay của người phiên dịch.

- Xin lỗi - Hannibal nói - Cho phép em hỏi một câu được không?

Đến lượt người phiên dịch suy nghĩ trước khi trả lời.

- Được thôi. - Anh đáp.

- Bức thông điệp báo “Hôm nay không có ngọc trai”. Dù sao thì anh bạn người Nhật của anh Đôn đã nói thế.

- Đúng.

Bob đã về tới, đứng bên cạnh Hannibal. Hannibal liếc nhìn xuống, hầu như không thấy vật kim loại nhỏ trong tay Bob. Máy nhắn tin.

- Như vậy nghĩa là sao? - Hannibal hỏi - “Hôm nay không có ngọc trai”.

Khi thích, Hannibal diễn kịch rất giỏi và vai thành công nhất là giả khờ.

- Dường như không có nghĩa gì cả - Hannibal nói xong rồi trề hàm dưới xuống khiến gương mặt có vẻ dờ ẫn - Ngọc trai nào? Và tại sao lại không có hôm nay?

Hannibal thúc nhẹ khủy tay vào Bob, rồi bỏ Bob bước ra phía trước xe tải nhẹ. Người phiên dịch và Kyoto đi theo Hannibal.

- Em rất mong anh giải thích giúp. - Hannibal nói với người phiên dịch.

Người phiên dịch nở nụ cười lịch sự.

- Rất đơn giản - Anh người Nhật trả lời - Anh bạn Kyoto đây là người làm vườn. Anh ấy có một nông trại nhỏ trồng rau cải gần bờ biển. Anh ấy bán rau cải ột cái chợ Nhật và người mới ở chợ cần biết anh Kyoto sẽ bán những thứ rau gì ở chợ.

Hannibal lắng nghe với ánh mắt vẫn dờ ẫn. Hannibal đang nhìn Bob đi vòng ra sau xe. Hannibal nhìn thấy Bob cúi xuống, thò tay nhanh ra sau thanh bảo hiểm.

- Cho nên anh Kyoto bán tin ra chợ bằng bồ câu đưa thư - Anh phiên dịch đang nói - Anh Kyoto sẽ bảo “Hôm nay có nhiều cà rốt”. Hoặc “Hôm nay có cần tây”. Nhờ vậy mới ở chợ sẽ biết có gì để bán.

Hannibal nhìn thấy Bob đứng dậy và đưa cánh tay phải lên. Bob không còn cầm vật kim loại nhỏ trong tay nữa.

- Em hiểu rồi - Thám tử trưởng trả lời bằng giọng khờ khạo nhất - Và anh Kyoto có trồng ngọc trai nữa à?

Người phiên dịch cười.

- Ngọc trai ở đây là tên của một giống củ hành - Anh giải thích - Hôm nay không có ngọc trai nghĩa là hôm nay không có củ hành ngọc trai.

- Ô thế à, cảm ơn anh.

Hannibal tiếp tục có ánh mắt chờ đợi trong khi Kyoto và anh phiên dịch leo lên xe chạy đi. Cậu đứng yên cho đến khi xe đến khúc quẹo.

- Nhanh lên Bob ơi - Thám tử trưởng nói - Máy dò đâu?

Bob bỏ thiết bị theo dõi ngay sau cổng. Bob ra lấy, mang đến cho Hannibal. Đó là một cái hộp nhỏ, có mặt đồng hồ và một ăng-ten vòng. Trông y như cái radio cũ. Mà trước khi là một cái radio Hannibal đã chuyển hóa radio thành một thiết bị dò tìm, Hannibal bật lên.

Bíp-bíp-bíp.

Âm thanh vang lên ngay từ máy theo dõi. Máy đã bắt tín hiệu từ máy nhắn tin điện tử mà Bob đã gắn bằng từ lên sau xe tải nhẹ.

Hannibal xoay ăng-ten hướng nam.

Bíp-bíp-bíp. Bây giờ nó kêu to hơn.

- Họ đi ra hướng bờ biển - Hannibal nói - Ta đi theo đi.

Peter đã lấy sẵn ba chiếc xe đạp ra ngoài cổng. Hannibal cột dây máy dò vào ghi-đông xe đạp. Ba thám tử lên xe rồi đạp nhanh.

Hannibal lái bằng một tay Hannibal dùng tay kia để xoay ăng-ten máy dò sang phải, trái hoặc thẳng phía trước. Nhờ nghe tiếng kêu bíp bíp to hơn hoặc nhỏ hơn, Hannibal biết được chiếc xe tải nhẹ đã rẽ hướng nào.

Tín hiệu của máy nhắn tin sẽ chỉ đường cho ba thám tử khi ba bạn vẫn trong vùng bán kính một dặm cách xa nó. Ba bạn có thể đi theo chiếc xe tải nhẹ mà không sợ bị phát hiện.

Hannibal không nghĩ sẽ có khó khăn rắc rối gì để theo kịp xe. Hannibal còn nhớ tiếng động cơ xe kêu yếu như thế nào khi leo dốc đồi đến quán Hải Mã.

Trong khi đạp xe, dò nghe tiếng bíp bíp bằng ăng-ten, thám tử trưởng hy vọng chiếc xe tải nhẹ sẽ không đi quá xa.

Hannibal không ngại đạp xe, vì biết vận động sẽ rất tốt - để giúp giải quyết bữa ăn sáng quá thịnh soạn lúc sáng nay - nhưng Hannibal hy vọng chiếc xe sẽ không chạy đi tận San Francisco hay một nơi xa nào đó khác.

Cử hành ngọc trai, Hannibal nghĩ bụng. Có lẽ Kyoto và người phiên dịch kia cho rằng Hannibal thật sự ngu đần nên mới hy vọng Hannibal sẽ tin chuyện này. Nhưng hai anh người Nhật kia lại dùng đến một chuyện vớ vẩn như thế để giấu điều gì?

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-bi-an-chu-bo-cau-hai-ngon>